

Si parlo del teus ulls

Si parlo dels teus ulls em fan ressò
cadiretes de boga i un ponent de coloms.
Els teus ulls, tan intensos com un crit en la fosca.

Si parlo dels teus llavis em fan ressò
profundíssimes coves i ritmes de peresa.
Els teus llavis, tan pròxims com la nit.

Si parlo dels teus cabells em fan ressò
platges desconegudes i quietuds d'església.
Els teus cabells, com l'escuma del vent.

Si parlo de les teves mans em fan ressò
melicotons suavisíssims i olor de roba antiga.
Les teves mans, tan lleus com un sospir.

Si parlo del teu cos,
del teu cos que he estimat,
només em fa ressò la meua veu,
i llavors tanco avarament els ulls
i em dic, per a mi sol, el secret dels camins
que he seguit lentament a través del teu cos
tan càlid com la llum,
tan dens com el silenci.

MARTÍ i POL, Miquel. *Si esbrineu d'un sol gest el secret dels meus versos, els heu arrabassat la meitat de la vida.* 1954-57.

Com un ocell a les mans

Com un ocell a les mans d'un infant,
tan insegura
com un ocell de niu a les mans d'un infant,
la meua veu a les vostres mans.

Insistiu a voler posseir la bellesa
i heu perdut el tacte de les coses delicades.
Les vostres mans són dures com un rostoll
i teniu dits desiguals i gruixuts;
debadades l'aigua de la meua veu
hi cau com una pluja.
Transmesa constantment,
tothora renovada,
la bellesa és el vostre patrimoni,
però vosaltres estimeu
absurdament el risc
o la peresa, trista i rutinària,
d'una llar de cartó.

Puc predicar-vos amb les vostres mateixes paraules:
fugiu del cristianisme de les coses,
paganitzeu de nou tots els afectes,
car per assolir la bellesa
us heu de despullar de prejudicis
i viure amb els ulls ben oberts
i amb els sentits tensos com un crit.

Llavors recobrareu el tacte de les coses lleus
i les vostres mans seran de vent i de llum.

MARTÍ i POL, Miquel. *Si esbrineu d'un sol gest el secret dels meus versos, els heu arrabassat la meitat de la vida.* 1954-57.